

BOOMLANG TOPTALENT JENNING DE BOO

TEKST MAARTEN TEUNISSE

FOTOGRAFIE VINCENT RIEMERSMA, HANNEKE MENNENS (ACTIEBEELD)

Over de onmogelijke keuze tussen langebaan en shorttrack, het streven naar perfectie, chirurgie en een overvloed aan gezonde zenuwen.

Of het shorttrack of langebaan wordt, weet hij nog niet. Maar als alles volgens plan gaat, wacht multitalent Jennings de Boo een glansrijke toekomst in één van de disciplines. Aan zijn inzet, passie en energie zal het in ieder geval niet liggen. "Ik denk dat ik de topsportmentaliteit altijd al heb gehad."

“Ik heb altijd de sprint het leukst gevonden. De snelheid en de perfectie daarvan, dat is prachtig”

“Ik ga op mezelf wonen, daar ben ik wel aan toe”, zegt De Boo lachend, wanneer ik hem na het interview nog vraag of er iets is dat de lezers over hem moeten weten. Vanaf zijn 15de woont hij samen met Angel Daleman in een gastgezin in Friesland. Maar het multitalent is straks zowel op als naast het ijs geen junior meer, “Ik mocht van mijn ouders eerst nog niet alleen wonen, maar nu ben ik studentenleeftijd en lijkt het me top om met leeftijdsgenoten te gaan wonen.”

De Boo, een kleine 1,96 meter lang, geldt in de schaatswereld als een uniek schaatstalent. Zowel als shorttracker, langebaanschaatser en skater kan hij uit de voeten. Sinds enkele weken is hij ook gestopt met zijn studie geneeskunde, om volledig te focussen op zijn laatste jaar als junior. Vorig jaar werd hij nog juniorenwereldkampioen op de 500 meter shorttrack, wat hem de titel Talent van het Jaar 2022 opleverde. Hij staat aan het begin van een sportcarrière die nog alle kanten op kan, maar dat is volgens hem niet echt een luxepositie.

Plots moest je de keuze maken om fulltime sporter te worden, hoe ging dat?

“Ik vond het grofgezegd een enorme kutkeuze. Ik ben natuurlijk begonnen met het idee dat ik het wel kon combineren. Dit jaar ging ik shorttracken, ‘langebanen’ en geneeskunde doen. Dat was eigenlijk teveel van het goede. Ik wilde het liefst bij alle colleges zijn in Groningen, maar tege-

lijkertijd moest ik ook twee keer per dag trainen in Heerenveen. Dus ik was heel, heel veel aan het heen en weer rijden.”

“Op een gegeven moment ging de training een stuk minder. Ik wil eigenlijk wel zeggen dat ik tweeënhalve maand stil heb gestaan, of zelfs achteruit ben gegaan met het schaatsen. Mijn coach merkte het ook. Dus toen heb ik een gesprek gehad met hem en met mijn ouders, waarna we besloten dat ik alles uit mijn laatste junior-jaar ga halen.”

Ging het direct beter toen je was gestopt?

“Ik merkte wel dat er een enorme last van mijn schouders viel. Ik stond meer ontspannen op het ijs en trainingen en wedstrijden gaan nu een stuk beter. Maar ik verveel me nu ook opeens op momenten. Dan heb ik het gevoel dat ik mijn tijd een stuk nuttiger kan besteden.”

Ik kan me voorstellen dat jij je lang niet verveeld hebt

“Dat was wel even wennen, ja. In de vakantie ben je nog veel met vrienden, maar nu zijn veel van hen gewoon met hun studie bezig en ik heb dan niks. Dat is af en toe wel saai, maar voor het schaatsen is het heel positief geweest. Dus ik sta nog steeds achter die keuze, ik ben er nog steeds blij mee.”

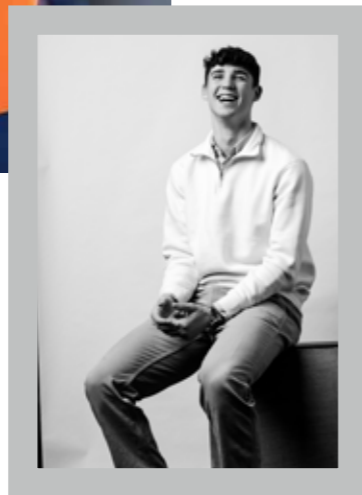
“Maar binnenkort zit er ook een nieuwe keuze aan zit te komen: shorttrack of langebaan. En daarbij wil ik ook weten hoe ik snel weer verder kan met geneeskunde, of daar mogelijkheden voor zijn.”

Hoe ga je die keuze maken?

“Ik ga het baseren op waar ik het beste in ben, waar de meeste toekomst in zit en waar ik het meest blij van word. Want je wil er energie uithalen natuurlijk. Motivatie blijft het belangrijkste als je succesvol wil worden, want ja, ik moet nog even mee.”

“Dit jaar ging ik shorttracken, ‘langebanen’ en geneeskunde doen. Dat was eigenlijk teveel van het goede”

Je noemt het skeeleren niet als optie.

“Nee klopt, ik heb daar vorig jaar wel een punt achter gezet. Toen vielen de grote Europese wedstrijd gelijk met mijn eindexamen en ik wilde gewoon mijn vwo halen. Ik doe het alleen nog in de zomer, maar dan als training voor het schaatsen. Maar wat bij mij voorop stond was dat schaatsen mijn hoofdsport was. Dat is het altijd geweest.”

Vanaf jongs af aan al?

“Zeker. Toen ik 6 was ben ik begonnen met langebanen en later pas gaan shorttracken.”

Kom je ook uit een schaatsfamilie?

Lachend: “Ik heb eigenlijk geen sporters in de familie. Laat staan schaatsers. Maar ik zat op een gegeven moment zonder sport en ik had veel energie die ik niet kwijt kon. Toen heeft mijn vader heel willekeurig gezegd: ‘we kunnen je wel op schaatsen zetten.’ En dat beviel wel.”

Wat vond er zo mooi aan?

“Zeker op de langebaan kon je heel erg mooi de vooruitgang zien. Elke keer gingen de rondjes weer sneller en ik vond het heel fijn om te streven naar het ‘de-beste-zijn’. Dat geldt ook voor de techniek, dat kan je perfectioneren. Bij het shorttracken later vond ik de tactiek ook vet, wat je op de langebaan minder had. Als je als eerste over die finish kwam, had je ook gelijk gewonnen.”

“Daarbij heb ik heb altijd de sprint het leukst gevonden. De snelheid en de perfectie daarvan, dat is prachtig. Als je op de 500 meter op de lange baan je beste tijd wil neerzitten, móet je het perfect doen.”

Streven naar perfectie is dus iets wat jou motiveert?

Ja, zeker. Op de langebaan kan ik nog niet mijn volledige kracht kwijt in mijn techniek en daar baal ik wel van. Ik probeer dan ook kritisch op mezelf te zijn. In wedstrijden minder, omdat je alles eruit wil halen en er minder op let. Maar zeker in trainingen probeer ik daar altijd op te letten. Zo word je steeds beter en beter, en dat is ook het mooie van schaatsen.”

Dat klinkt wel als een topsportmentaliteit

“Ja, dat heb ik denk ik van jongs af aan wel gehad.”

Op een gegeven moment krijg je dan te horen dat je talent hebt. Wat doet dat met je?

“Die verwachtingen zijn dan wel een dingetje. Je krijgt natuurlijk extra druk mee. Overal waar ik kwam deed ik mee voor het podium. In de heatboxes voor de A-finales waren vroeger de zenuwen zelfs zo erg, dat ik het schaatsen op dat moment niet leuk vond. Dan dacht ik vooral: ‘Ik wil hier weg’. Maar als je dan eenmaal aan de start staat, verdwijnt dat ook. Ik denk dat die druk mij wel beter heeft gemaakt.”

“Stiekem vind ik de keuze tussen langebaan en shorttrack niet zo leuk. Je moet iets gaan achterlaten wat je heel erg leuk vindt”

Was het druk die je jezelf oplegde?

“Dat denk ik wel. Als je drie weken de beste was, vond ik dat je het daarna ook moest kunnen. Natuurlijk wordt er onder de rijders wel eens gezegd: ‘Oh nu moet ik tegen jou, ik maak nu al geen kans.’ Dat was gewoon grappig onder vrienden. Maar het was niet dat er mensen naar mij toe kwamen en zeiden dat ze verwachtten dat ik eerste zou worden.”

En na al die jaren kan je shorttracken en langebanen op het hoogste niveau. Dat klinkt als een luxepositie.

“Haha, ja dat dat zegt iedereen tegen me. Maar stiekem vind ik die keuze niet zo leuk. Je moet iets gaan achterlaten wat je heel erg leuk vindt. Ik heb het altijd mooi kunnen combineren. Het langebanen was goed voor mijn shorttracken en andersom. Maar als ik optimaal wil presteren op één van de twee, dan het wordt het steeds lastiger om allebei te blijven trainen.”

“Ik heb het natuurlijk altijd kunnen combineren met bovenbouw vwo. Ik had ‘s ochtends training, ‘s middags training en tussendoor ging ik naar school. Ik heb mijn examens gespreid over twee jaar en maakte het mogelijk om alles te doen wat ik wilde.”

Was je op school net zo'n perfectionist als op het ijs?

Ik denk dat ik in mijn cijfers minder naar perfectie streef. Ik was bijvoorbeeld niet iemand die per se achten moest halen. Ik heb wel altijd aan mijn toekomst gedacht. Want ja, het schaatsen houdt op een gegeven moment ook op. Het is niet zo dat ik altijd schaatsen op één heb gehad en school op twee. Anders had ik het ook niet gehaald denk ik.”

“Ik hoop snel verder te gaan met mijn opleiding. Als het alleen maar schaatsen is, weet ik niet hoe dat is voor mij. Ik merk nu dat ik intellectueel geprikkeld wil worden naast het schaatsen. En dat is goed voor

later. Als je zo goed wordt als Sven of Irene, dan blijf je in de schaatssport natuurlijk. Maar dat geldt niet voor iedereen. Ik wil er wel wat naast hebben.”

Zou je met geneeskunde in de sport willen blijven?

“Ik weet nog niet precies welke specialisatie ik wil gaan doen, maar bijvoorbeeld chirurgie leek mij heel erg interessant. Dat heeft mij vanaf jongs af aan best wel getrokken. Werken met m'n handen wil ik in ieder geval wel.”

Voor het schaatsen zelf heb je ook dromen neem ik aan?

“Ja, zeker. Ik ben vooral benieuwd wat ik op senioreniveau kan. Ik heb natuurlijk ook gezien wat mijn oud-ploeggenoot Jens (Van 't Wout, red.) heeft neergezet in korte tijd. Maarja, ik ben qua lichaam natuurlijk volledig anders dan hij en ik heb nog geen senioren World Cup gereden.”

Wat onderscheid jou van andere schaatsers?

“Nou, ik ben ongeveer twee keer zo lang als anders shorttrackers. Dat heeft me nooit in de weg gezeten, begrijp me niet verkeerd. Het is eigenlijk altijd een voordeel geweest. Maar daarom was techniek denk ik ook zo belangrijk voor mij. Ik ben altijd sterk geweest en omdat ik ook compact ben, kan ik mijn lengte goed kwijt. Ik ben extra breed op het rechte stuk, dus misschien is mij inhalen lastiger.”

“Als je mijn bouw ziet, dan je denken dat het meer een ‘langebaanbouw’ is, omdat ik gewoon hoog ben. Maarja, dat is een stereotype waarvan ik altijd bij shorttrack het tegendeel wilde bewijzen. Of ik dat blijf doen, moet ik nog maar zien.” ■